

❧ Kapitola 1 ❧

Ivy Vegová se ospale vpotácela do jídelny, svezla se na židli a položila si tvář na chladivou kamennou desku stolu. Kéž by tak ještě mohla ležet ve své měkké rakvi. Pondělní rána byla ze všech nejhorší.

„Dobré ráno, ospalče,“ pozdravil ji táta a položil jí misku se snídaní vedle hlavy.

„Pšt,“ zamumlala Ivy. „Ještě spím.“

„Tvoje nejoblíbenější snídaně,“ vmlouval se táta. „Marshmallow se sušenou krví.“

Ivy zamžourala na bílé polštářky želé plovou-

cí v mléce spolu s drobnými rudými šupinkami. „Díky,“ zabručela.

Táta už byl oblečený do práce. Měl na sobě černé kalhoty a černou proužkovanou košili s manžetami. Ustrkl si svého čaje a vzal do ruky televizní ovladač. „Pro mladou rozespalou mysl není nic lepšího,“ zavtipkoval, „než přihloupělé ranní pořady.“

Přejel předpověď počasí a pár talk show, než našel *Ranní hvězdy*.

„Prosím, ne,“ zakňourala Ivy. „Jenom při pohledu na Hvězdnou Serenu mě pálí oči.“

Hvězdná Serena, nejlepší bulvární reportérka WowTV, měla neuvěřitelně zářivé na blond odbarvené vlasy a k tomu oči, které vypadaly, jako by jim nějaký plastický chirurg dodal trvale vykulený pohled naznačující buď obdiv, nebo šok. Poslední dobou se snažila působit jako seriózní novinářka ve své vlastní ranní show *Ranní hvězdy*. Zrovna před několika dny Ivy znechuceně vypnula televizi poté, co se Serena svého hosta zeptala: „Povězte mi, pane senátore, jaký to je pocit, mít po sobě pojmenovaný zákon?“

Dnes ráno stála Hvězdná Serena zády ke skupince lidí a mluvila do mikrofону. Měla na sobě kraťoučkou modrou semišovou minisukni a plášť ke kolenům a v očích měla pohled, který křičel „šok!“. Bylo to v nějakém parku, nebo možná na hřbitově. Vedle ní stál zanedbaně vypadající puberták oblečený v černé...

Táta přepnul na jiný kanál.

„Vrať to!“ vykřikla Ivy.

„Ale říkala jsi...“

„Já vím. Vrať to!“ zopakovala.

Ivy nemohla uvěřit svým očím. Kluk stojící vedle Hvězdné Sereny byl Garrick Stephens, jeden z nejhluupějších upírů ve škole. On a jeho přítroublí kamarádi – všichni jim říkali Zrůdáci – prováděli vždycky ty největší pitomosti, jako třeba když zkoušeli, kdo z nich sní nejvíc česnekových krutonů dřív, než mu začne být opravdu zle. Rozhodně nebyli tak děsiví, jak by se podle jejich smradu mohlo zdát, zato ale uměli být pěkně otravní.

Co ten dělá v celostátní televizi? říkala si Ivy.

„Myslím, že to je z místního hřbitova,“ poznamenal táta.

Ivy došlo, že má pravdu – tu reportáž natáčeli jen pár ulic od jejich domu.

Kamera zabrala prázdný hřbitov a Ivyin táta zesílil hlasitost.

„... včerejší pohřeb v poklidném městečku probíhal za velmi podivných okolností. Na tomto hřbitově ve Franklin Grove měl být pohřben místní občan Alan Koontz. Když rakev s panem Koontzem spustili do země, očití svědkové viděli, jak se rakev pootevřela.“ Kamera přiblížila záběr na otevřenou tmavě modrou rakev ležící vedle hrobu. „K hrůze všech přítomných z rakve vylezl údajně živý člověk,“ pokračovala Serena. „Vdova po panu Koontzovi na místě omdlela a byla převezena k ošetření do městské nemocnice.“

Na obrazovce se znovu objevila zamračená tvář Hvězdné Sereny. „Přátelé rodiny tvrdí, že ten člověk se panu Koontzovi ani trochu nepodobal a navíc že to byl mladý chlapec.“ V záběru se objevil Garrick, který si olízl dlaň a pak si s ní uhladil vlasy.

Tou dobou už se Ivy také mračila. Garrick a jeho kamarádi neměli ani ponětí, co to znamená

chovat se „diskrétně“. Nejspíš to slovo neuměli ani napsat. Už od doby, kdy byli malé děti, se Ivy pokaždé divila, jak Zrůdáci klidně balancovali na hranici porušení Prvního zákona noci – žádný upír nikdy nesmí prozradit svůj původ nikomu zvenčí.

Ivy z toho neměla moc dobrý pocit. Nedávno přece sama porušila První zákon. I když neměla jinou možnost. Jen těžko mohla před svým jedno-
vaječným dvojčetem Olivii skrýt skutečnost, že je upírka, přestože samotná Olivia je člověk.

S Olivii se o sobě dozvěděly až teď, na začátku školního roku. Při narození je rozdělili a dali k adopci různým rodičům, a tak Ivy vůbec nevěděla, že má dvojče, dokud se Olivia neobjevila na základní škole ve Franklin Grove. Pro Olivii to byl úplně stejný šok.

Možná jsem porušila První zákon, ale aspoň jsem se neodhalila před celým světem na celostátní televizní stanici! pomyslela si Ivy.

Hvězdná Serena se podívala přímo do kamery. „Já, Hvězdná Serena, vám teď přináším exkluzivní rozhovor s tímto třináctiletým chlapcem,

který byl málem pohřben zaživa. Myslím, že se mnou budete souhlasit, že tento příběh je skutečně... NEPOHŘBITELNÝ!“ Nad Garrickovou hlavou se na obrazovce objevilo slovo „NEPOHŘBITELNÝ!“ a Ivy zakoulela očima. Serena si vždycky do svých reportáží vymýšlela praštná slova.

„Super!“ zakřenil se Garrick Stephens.

Ivy začalo tepat v hlavě. *Pro všechno v podsvětí,* říkala si, *jak se nám asi podaří zamést pod koberec upíra, co uprostřed pohřbu vyskakuje z rakve?*

„Pane Stephensi,“ obrátila se Hvězdná Serena ke svému úlovku. „Jak se cítíte?“

„Cítím se skvěle!“ usmál se Garrick.

„Výborně!“ reagovala Serena trochu zamračeně. Zjevně čekala, že Garrick bude otřesený. „Jak dlouho jste v té rakvi byl?“

„Asi tak sedm, osm hodin.“

„To muselo být hodně děsivé,“ politovala ho Hvězdná Serena.

„Až potom, když nosiči tu rakev zvedli a vzbudili mě,“ prohlásil Garrick a našťavaně pohlédl do kamery.

„Chcete říct, že jste v té rakvi spal?“ podivila se Serena a vykulila oči ještě víc.

„No jo,“ zabručel Garrick. „Spal jsem jako mrtvola.“

Ivy sebou trhla, když Hvězdná Serena nevěřičně zakroutila hlavou. „Skoro to zní, jako by se vám tam líbilo.“

Garrick pokrčil rameny.

„Pane Stephensi,“ řekla Serena trochu odtažitým tónem, „neznám žádného člověka, který by spal v rakvi.“

„To nebyl můj nápad,“ vykrucoval se Garrick.

„Ne?“ podivila se. „A čím nápad to tedy byl?“

Garrick už se chystal odpovědět, ale pak si to nejspíš rozmyslel. Zkřížil paže na hrudi. „Nechci je dostat do potíží.“

„Chcete říct, že ti lidé, co vám to udělali, jsou vaši přátelé?“ ujišťovala se Hvězdná Serena.

„Přesně tak,“ odvětil Garrick s úsměvem.

„Chcete říct...“

„Jsme králové základky ve Franklin Grove!“ rozmáchl se Garrick divoče. „Hej, Kyle, Ricky, Dylane! Jsem v bedně!“

To je ale blbec! pomyslela si Ivy.

„Tušíte, proč to vaši přátelé udělali?“ naléhala Hvězdná Serena.

„Vsadili se se mnou, že nevlezu dovnitř,“ vysvětlil Garrick s rozzářenýma očima. „Tak jsem to udělal.“

Z Garrickova výrazu Ivy poznala, že lže. Jen předstíral, že to byla sázka, aby neprozradil žádné upířské tajemství – jako třeba že upíři skutečně spí v rakvích. Pořád to ale byla dost hloupá výmluva, hlavně proto, že dál plácal o tom, jak se vyspal snad nejlíp ve svém životě.

„Interna 3 je ta nejlepší rakev na světě,“ rozplýval se a vzal si do ruky mikrofon. „Když říkají ‚odpočívejte v pokojí‘, myslí to vážně!“

„Pane Stephensi, prosím,“ přerušila ho Serena. „Nic z toho ale nevysvětluje, jak jste se ocitl na pohřbu pana Koontze.“

„No jasně. Kamarádi si prostě mysleli, že bude legrace, když mě tam nechají – díky moc, kluci!“ mrkl Garrick. „A pohřební služba si pak popletla rakve. Víte, že Interna 3 je nejprodávanější rakev v Americe?“

Hvězdná Serena mu vytrhla mikrofon z ruky. „To skutečně máme věřit, že to byl pouze nevinný studentský žertík?“ zeptala se Garricka, který jen pokrčil rameny.

„Nebo,“ pokračovala a pomalu se otočila do kamery, „jsme se nechtěně stali svědky nějakých *nechutných* praktik?“

Ale ne, říkala si Ivy. Hvězdná Serena ucítila krev.

„Je zjevné, že hrůzná posedlost smrtí,“ komentovala celou událost Serena, zatímco kamera zabírala v detailu její šokovaný výraz, „tohoto zvrhlíka málem stála vlastní život!“

„Komu říkáte zvrhlík?“ ozval se Garrickův hlas.

„A není jediný,“ ignorovala ho Serena. „Když se rozhlédnete po tomhle ospalém městečku, brzy zjistíte, že místní děti propadají temné posedlosti.“ Živé vysílání přerušil krátký záběr z nákupního centra, který zachycoval skupinku gotiků z šesté třídy.

„Budou je snad mladí z celé Ameriky následovat?“ zeptala se Serena zlověstně, když se znovu objevila na obrazovce. „Já, Hvězdná Serena, si ne-

dám pokoj, dokud nezjistím, jaká hrozivá pravda se skrývá za tím, co se tady děje.“

To ne, říkala si Ivy. Už zase se chystá říct to svoje heslo.

„Protože hvězda Pravdy musí zářit dál!“ prohlásila Hvězdná Serena dramaticky, zatímco máchala mikrofonem ve vzduchu. Byl to snad ten nejhorší reportérský výstup, jaký kdy Ivy viděla. „Viděli jste Hvězdnou Serenu. Dobré ráno, Ameriko!“

Serenu vystřídala reklama a Ivyin otec vypnul televizi. „Musíš mi slíbit,“ otočil se k Ivy, „že jestli někdy budeš v televizi, uděláš lepší dojem než ten kluk, Garrick Stephens.“

„To není legrace, tati,“ připomněla mu Ivy. „Jestli Hvězdná Serena začne vážně pátrat mezi gotiky ve Franklin Grove, sám víš nejlíp, co může zjistit. Co když odhalí existenci upírů? Nikdo z nás už pak nebude v bezpečí!“

Její táta položil svůj hrnek s čajem na stůl. „Ivy,“ řekl blahosklonně, „mluvíme tady o ženě, která se proslavila svojí reportáží o botách bohatých a slavných! Dost pochybuji, že by se jí někdy

podářilo vyhrabat nějaký skutečný důkaz. A navíc, jakmile se objeví nové drby z Hollywoodu, Hvězdná Serena na Franklin Grove zapomene.“

Ivy si vzdychla. „Doufám, že máš pravdu,“ řekla a odnesla prázdnou misku do kuchyně, „protože jestli ne, tak potom těžko ještě někdy seženeme marshmallow se sušenou krví.“

Když v pondělí ráno přijížděly ke škole, Olivia Abbottová si zrovna natírala rty růžovou rtěnkou a prohlížela se při tom v zrcátku ve stínítku. Její máma najednou zalapala po dechu. Olivia otočila stínítkem, až v něm uviděla vstup do školy obklopený lidmi a řadu televizních přenosových vozů stojících u chodníku.

„Páni!“ vykřikla.

Máma zastavila vedle zaparkovaných aut a chystala se vystoupit.

Olivia ji chytila za ruku. „Kam jdeš?“

„Chci se podívat, co se to děje,“ odpověděla máma.